I Sverige

– Blog – De winkelbediende die me helpt, hupt van zijn hielen op zijn tenen van enthousiasme. Zweden moet, na Frankrijk en Italië, toonaangevend worden in wijnkennis. Ik vraag nadere uitleg. ,,Iedere Zweed die je op straat aanspreekt moet je kunnen vertellen welke wijn je die avond het beste bij je maaltijd kunt drinken.'' Hij hupt nog hoger van hiel op teen….

Ik bevind mij voor het eerst van mijn leven in een heuse Zweedse Systembolaget. In al haar wijsheid heeft de Zweedse overheid deze staatsslijterijen opgericht om alles dat meer dan twee, drie procent alcohol bevat, gecontroleerd te verkopen.

Maar dit drankwalhalla heeft meer van een strenge apotheek. Zo een waar je met een onbeduidende aandoening binnenstapt, die dan spontaan ernstiger wordt door de griezelige seriliteit. Er zijn toeganspoortjes, tl-licht en lopende banden bij de kassa's. Er zijn geen gezellige aanbiedingstafels en mijn vriendelijke verkoper ziet er niet uit alsof hij de eigen producten regelmatig afneemt. De wanden en vloeren zijn licht van kleur en er is veel glas. En hoewel strak en modern ook warm kan zijn, is dat hier duidelijk vermeden: drank is niet leuk!

Dankzij de huppende jongeman ga ik met drie uiterst betaalbare flessen, twee rood, één wit, de deur uit. Door mijn verblijf bij Zweedse vrienden, word ik ook uitgenodigd bij familieleden en zoals dat naar mijn normen betaamt, neem ik een fles mee.

Hoewel we op een droogje zitten tot de maaltijd begint en de fles vooral ontvangen wordt met opmerkingen over wie er allemaal níet drinken in het gezelschap, gaat hij toch met smaak leeg. Op 6 volwassenen zou in Nederland één fles in ieder geval hoogst ongastvrij zijn bij een dergelijk etentje, maar ach, ik moet toch nog rijden….

Ik leer Zweden kennen als een land waar het onbeleefd is om je schoenen in huis

aan te houden, waar mensen uiterst vriendelijk en voorkomend zijn, maar ook uitstekend contact weten te mijden. Een land waar de blonde, ruim bebaarde mannen het lange haar in een staart dragen. Een mooi land, een raar land, waar het ene huis het andere in doddigheid overtreft en onwillekeurig steeds aan Pippi doet denken.

Of de staatsslijterijen de alcoholconsumptie ook daadwerkelijk hebben verminderd, kan ik niet in cijfers bevestigd vinden. Wel lees ik dat Zweden tot de zogenaamde Vodkastrook behoort, in tegenstelling tot de bierstrook (wij) en de wijnstrook, grofweg alles ten zuiden van ons. In weerwil van het individualisme en de grote vrijheid waar het land bekend om staat, accepteert de Zweed het schier communistische regime ten aanzien van alcohol zonder enig morren. De staat zorgt voor hen, de staat weet wat goed voor ze is, dus de staat wordt gehoorzaamd.

Nog nergens heb ik me zo Zuid-europees gevoeld als hier in het Noorden en toch wil dit vat vol tegenstrijdigheden Zuid Europa evenaren in gourmandise, in smaak voor wijn en eten. Nederland heeft inmiddels met redelijk gemak de cultuur van lang tafelen met een goed glas omarmd en daar staat Zweden nog mijlen ver vanaf, laat staan van Italië. Ik probeer mij de bebaarde Vikingen uit het straatbeeld voor te stellen die met enig dedain hun fles wodka terzijde schuiven, om vervolgens te nippen van een mooie Bordeaux en ben opeens intens gelukkig met mijn zuidelijke inslag.

Ik verlaat dit rare land over de lange brug-tunnel Øresund, maar ruim voor Kopenhagen heb ik al heimwee….

Liesbeth Kesseler